MEDEDELINGEN HEEMKRING OKEGEM

24ste jaargang, 1999, nr. 2
VERSCHIJNT DRIEMAANDELIJKS
Afgiftekantoor Ninove 1
2de trimester 1999

BESTUURSLEDEN

Voorzitter: Herman Van Isterdael, Idevoordelaan 27, Okegem
(054/32.23.02)
Secretaris: Patrick Praet, Kievitlaan 25, Ninove
(054/32.71.58)
Penningmeester: Suzanne Van der Speeten, Hazeleerstraat 19, Okegem
(053/66.76.89)
Bestuursleden:
Jozef Van der Speeten, Guldenboom 12, Okegem
(054/33.55.75)
Godelieve De Deyn, Kouterbaan 34, Okegem
(054/33.48.70)
André Segers, Idevoordelaan 25, Okegem
(054/33.65.68)
Herman Brantegem, Hazeleerstraat 24, Okegem
(053/68.04.51)

Uitgegeven met de steun van het stadsbestuur van Ninove.

Verantwoordelijke uitgever: Herman Van Isterdael
Idevoordelaan 27, 9400 Okegem-Ninove
Elke auteur is verantwoordelijk voor de inhoud van zijn artikel.

Een jaarabonnement op Mededelingen Heemkring Okegem kost 150 frank. Erelid wordt men vanaf 250 frank. Lid worden kan door de som te storten op rekeningnummer 001-1565869-74 van Heemkring Okegem.

Voorzijde: het stationsgebouw van Okegem, sinds juli 1997 een beschermd monument.

Provincie
Oost-Vlaanderen

Het *Hongaarsch Kinderwerk*: Hongaarse kinderen te gast te Okegem (1926-1927)

JOZEF VAN DER SPEETEN

In het eerste nummer van Mededelingen *van 1999 lieten we een foto afdrukken van pastoor Cnockaert omringd door een groepje Hongaarse kinderen. Op dat ogenblik wisten we bij de foto nog niet veel te vertellen. Daarom zijn we op zoektocht gegaan in de archieven waar we enkele gegevens vonden die we u in deze bijdrage graag meedelen. Oudere Okegemnaars wisten ook te vertellen dat één van die Hongaarse meisjes, namelijk Verona Müller, te Okegem gebleven is en er trouwde met een Okegemnaar. Ze is nog in leven en verblijft momenteel te Zandbergen. We brachten haar een bezoek en probeerden enkele feiten te vernemen zodat we een korte levensschets konden samenstellen.*

Ontstaan en werking van het *Hongaarsch Kinderwerk*

Als we de korte historiek van het *Hongaarsch Kinderwerk* doornamen, kwamen we tot de vaststelling dat onze mensen toen heel wat solidariteit getoond hebben. We willen vooral de achtergrond van dit "Liefdewerk" schetsen dat toen in uitzonderlijke omstandigheden ontstond en dat in zo'n karakteristieke vormen werd verricht. We moeten rekening houden met het feit dat ons land zich toen in ongunstige omstandigheden bevond: het economisch en sociaal leven was erg ontredderd, de waarde van ons geld bleef dalen en de levensduurte nam toe. Nog groter was de ontreddering

van de geesten en de gemoederen.
En toch stak het Belgische volk een reddende hand uit naar de kinderen van een volk waarmee het vòòr de oorlog onbeduidende relaties had en dat tijdens de Eerste Wereldoorlog aan de zijde van de Centralen gestreden had. Het Hongaarse volk durfde het aan een beroep te doen op de christelijke naastenliefde van onze mensen en heeft zich daarin niet vergist.
Tegen wil en dank werd Hongarije in de Eerste Wereldoorlog meegesleurd. Die oorlog en de daaropvolgende vredestractaten brachten Hongarije aan de rand van de afgrond. De toestand was hachelijk: ontreddering van het staatswezen, verlies van rijke provincies met bos- en mijngebieden, haast algemene werkloosheid, onbeschrijflijke woningnood,waardeverlies van de munt, ongunstige tolpolitiek, immigratie van de bewoners van de verloren gebieden. Er was een nijpend gebrek aan voedsel en kleding. Melk en vlees waren nauwelijks voorradig. De kinderen leden het meest onder die noodlottige toestand. De kindersterfte was, na Rusland, het grootst in Hongarije. Door ondervoeding verzwakt was hun gezondheid erg ondermijnd.
Daardoor waren de ouders genoodzaakt hun kinderen, hoe pijnlijk het hen ook viel, naar vreemde landen te laten vertrekken, waar medelijdende zielen ze wilden opnemen en verzorgen. Gelukkig bestonden er in Hongarije toen particuliere organisaties waarvan de Liga voor Kinderbescherming de voornaamste was en die in de jaren twintig nauwe betrekkingen met ons land had.
Overmand door de nood en machteloos om ter plaatse de massa kinderen te helpen besloot de Liga zich tot het buitenland te wenden. Ze klopte eerst aan bij de Westerse landen die zich tijdens de Eerste Wereldoorlog neutraal hadden opgesteld, namelijk

Zwitserland en Nederland. Daar werden verrassende resultaten bereikt. Maar de crisis bleef duren en de nood verergerde.
Dan waagde de Hongaarse Liga de stap naar België en kardinaal Mercier zegde zijn medewerking toe.
Er waren immers in de loop der eeuwen historische banden gegroeid tussen Hongarije en ons land. Door het huwelijk van Maria van Bourgondië (1457-1482), dochter van Karel de Stoute, met Maximiliaan van Oostenrijk, zoon van Frederik III, werden de Bourgondische gewesten voor meer dan drie eeuwen in het weelderige patrimonium van de (Spaanse en Oostenrijkse) Habsburgers opgenomen. Onder Karel V (1500-1558), kleinzoon van Maximiliaan, werden onze gewesten geïntegreerd in een uitgestrekt territoriaal geheel. De permanente afwezigheid van de vorst (keizer) eiste de creatie van een nieuwe functie die toevertrouwd werd aan iemand van koninklijken bloede. Officiële vertegenwoordigers van Karel V in de Nederlanden waren: de landvoogdessen Margareta van Oostenrijk (tante van Karel V) van 1522 tot 1530 en Maria van Hongarije (zuster van Karel V) van 1531 tot 1555. Ze werd koningin van Hongarije in 1522 door haar huwelijk met Lodewijk, zoon van koning Ladislaus. Door de vrede van Karlowitz (1699) viel Hongarije aan de Oostenrijkers ten deel.
Deels geïnspireerd door deze historische banden werd een comité opgericht, het *Hongaarsch Kinderwerk*, dat de zaken met de Liga regelde.
Op 1 mei 1923 kwam de eerste Hongaarse trein naar ons land en werden de eerste honderden Hongaarse kinderen opgenomen in bereidwillige gastgezinnen. Verder is de trein tweeënveertig maal vanuit Boedapest naar ons land gestoomd en tweeëntwintig maal was het station van Gent Sint-Pieters zijn eindbestemming (eerste

maal in 1924).
Beurtelings traden, na het aartsbisdom Mechelen, de andere bisdommen toe tot het *Hongaarsch Kinderwerk*. Zo konden op enkele jaren tijd 19.000 kinderen geplaatst worden waarvan meer dan 5.000 in het bisdom Gent (in de dekenij Aalst 277, in de dekenij Ninove 193).
Het *Hongaarsch Kinderwerk* steunde vooral op de geestelijkheid. De dekens namen in hun dekenij bereidwillig de leiding van het *Werk* op zich, de pastoors en onderpastoors deden hetzelfde op hun parochie. Vanop de kansel maakten ze propaganda voor dit liedewerk en spoorden de gelovigen aan een Hongaars kind voor enkele maanden op te nemen. Naast de priesters stonden overal kloostergemeenschappen, heren, dames, juffrouwen - allen bezield door een liefdadige ijver - klaar om zich met liefde en toewijding te geven aan deze mooie actie. De Hongaarse kinderen die naar hier gebracht werden, waren allen katholiek en werden nauwkeurig door geneesheren onderzocht. Alle kinderen waren verzwakt doch ze waren vrij van welke ziekte ook.
Wie een Hongaars kindje voor de duur van enkele maanden wou opnemen, moest een aanvraag bij de pastoor van zijn parochie indienen. De geïnteresseerden moesten hun volledig adres opgeven alsook hun beroep en het geslacht en de leeftijd van het kind dat ze wilden herbergen. De kinderen waren minstens 6 jaar oud en niet meer dan 12 jaar. Om de hoge reiskosten te helpen dekken moest het gastgezin een bijdrage van 50 fr. storten. De kinderen werden regelmatig bezocht door een Hongaarse onderwijzeres.
Families die geen kind wensten op te nemen, konden hun medewerking verlenen met liefdadige giften in geld of natura om de lasten van het Comité te helpen dragen en om de zieke kinderen die

verplicht waren in Hongarije te blijven ter hulp te komen. Voor het bisdom Gent konden die giften rechtstreeks toegezonden worden aan kanunnik De Munck die als verantwoordelijke voor het bisdom was aangesteld.
Voor het godsdienstonderwijs en de geestelijke hulp zorgden Hongaarse onderwijzeressen en priesters. Zo kregen de kinderen de kans vroegtijdig te leren biechten en communiceren. Zo lezen we in *De Volksstem* dat norbertijn Peter Beller, op maandag, dinsdag en woensdag godsdienstige oefeningen zou geven aan de Hongaarse kinderen die in de dekenij Aalst verblijven om ze zo voor te bereiden op biecht en communie[1]. Ook werden regelmatig Hongaarse feesten georganiseerd met de bedoeling wat zaad in het bakje te krijgen voor het Werk. De *Volksstem* vermeldt ook nog dat een kwartet *Hongaarsche dames-kunstenaars* een muzikale avond zou verzorgen. Deze avond zou plaatsvinden in de feestzaal van het Sint-Jozefscollege te Aalst. Kaarten eerste rang kosten 10 fr. en tweede rang 5 fr. Er was vrije toegang voor Hongaarse kinderen.

Op donderdag 15 april 1926 kwam de trein uit Boedapest, de honderdste sinds de stichting van het Werk, in Gent aan. We laten hier het verslag volgen dat hierover in het dagblad *De Volksstem* verscheen[2] :
"Donderdag middag (15 april) is in de statie van Gent Sint-Pieters de 100ste speciale trein aangekomen met verarmoede Hongaarsche kinderen die buiten hun stad en land verpleging en gezondheid gaan zoeken.
Het was de 25ste trein met bestemming België waar door de zorgen

---

[1] STADSARCHIEF AALST, *De Volksstem*, 20 januari 1925.
[2] *Ibid.*, 17 april 1926.

van het centraal komiteit van Turnhout reeds 13.000 dier arme kleinen werden geplaatst. De reis duurde thans drie dagen. De trein die maandagochtend uit Budapest vertrokken was kwam woensdagnacht om 12 u. te Aarlen aan en werd er vervoegd door de afgevaardigden van het Belgisch Komiteit, vergezeld van een vertegenwoordiger der Hongaarsche delegatie te Brussel.

Om 5.45 u. werd de reis voortgezet naar Gent terwijl onderweg een honderdtal kinderen te Namen en te Brussel werden afgezet.

Een tweehonderdtal stapten af te Gent waar zij, in de statie op de kaai werden opgewacht door menige hunner kleine landgenoten die luidruchtig hunnen vreugde en blijdschap betuigden.

De kleinen waren meestal deftig gekleed en hadden een licht pakje reisgoed mede. Menige personen waren hunne pleegkinderen komen afhalen en onthaalden deze met de meest liefdevolle bezorgdheid, waaraan de kleine dutsen zeer goed gevoelig schenen. Sommigen lieten wel een traantje bij het scheiden van hunne kleine gezellinnetjes die een andere richting zouden uitgaan.

Een honderdtal uiterst verzwakte meisjes zijn verderop naar de zeekust getrokken. De kinderen werden onderwege verzorgd door ziekendiensters, meestal zeer minzame jufvrouwen uit den Hongaarschen adel.

De bizondere trein en het personeel blijven te Gent tot dinsdag om dan met naar hun land terugkerende kinderen naar Budapest te vertrekken. Onder de voorname Hongaarsche personaliteiten die de kinderen vergezellen zijn te vernoemen: de heer Sandner, staatssecretaris der Hongaarsche regering, de heer Huszar, voorzitter van den Bond tot bescherming der kinderen, de heer Neugebauer, bestuurder van het Werk en graaf Wazasisky, Hongaarsch consul te Brussel."

Waarom het Hongaarsch Kinderwerk eindigde

Eind 1927 besliste de Hongaarse regering terug te keren naar de normale hulpverlening in eigen land. Ondanks de betere economie in het land verkeerden echter nog ontelbare families in nood en deze was veel groter dan de mogelijke hulpverlening. Maar het Hongaarse landsbestuur wenste niet langer een beroep te doen op de liefdadigheid van andere landen.

In Boedapest werden zeven scholen opgericht *Pro liberis Catholicis* voor katholieke kinderen die in het buitenland waren geweest en hier nu verder godsdienstonderricht ontvingen in de taal die ze op hun vakantie hadden geleerd. Alsook werd stoffelijke hulp aan de families verleend. Er werd echter gelegenheid geboden om vanuit ons land hulp naar die scholen en de families te sturen.

Op 11 november 1927 was aartshertog Albrecht op bezoek te Gent en sprak daar de dank van zijn land uit aan de vele pleegouders.

De laatste trein vertrok uit Gent op 19 december 1927[3] .

In de loop van 1928 werd nog een *Hongaarsche Vakantie-kindertrein* ingelegd om te beantwoorden aan het verlangen van vele Belgische pleegouders. Alleen de kinderen (niet ouder dan 14 jaar) die reeds in België verbleven, kregen de kans om nog eens op vakantie te gaan bij hun pleegouders. Deze verbonden zich het kind te doen vertrekken als de vakantie ten einde was en dienden 350 fr. te storten voor de heen- en terugreis van hun pleegkind. De aanvragen moesten gebeuren bij de diocesaan-bestuurder. De vakantietrein kwam eind juni in België aan en in september vertrokken de kinderen terug naar hun land[4] .

---

[3] BIBLIOTHEEK ABDIJ AFFLIGEM, *De godsdienstige week van Vlaanderen* , 65, nr. 27, 4 juli 1924, blz. 108.

[4] Ibid., *De Godsdienstige Week van het Bisdom Gent*, 1, nr. 2, blz. 6-7.

Hongaarse kinderen te gast in Okegem

In de inleiding schreven we dat de parochie Okegem ook zijn steentje bijgedragen heeft tot het *Hongaarsch Kinderwerk*. In de loop van 1926 deelde pastoor Cnockaert aan de parochianen mede dat hij gaarne inging op de uitnodiging van het bisdom Hongaarse kinderen op te nemen. Hij wou weten welke families bereid waren een kind voor een zestal maanden op te nemen. Een achttal kandidaten boden zich aan en hun adressen werden naar het diocesaan comité doorgestuurd. Enkele oudere mensen konden zich nog een aantal gastgezinnen herinneren: pastoor Cnockaert, koster De Troy, Gustaaf De Vos-Schoup, Odilon Gies, Petrus Van der Speeten.

In september 1926 kwam de Hongaarse kindertrein te Gent aan en de kandidaat-gezinnen dienden hun pleegkinderen te Gent af te halen. In Okegem werden 9 Hongaartjes geplaatst: 7 meisjes en 2 jongens. De jongens vonden een nieuwe thuis in de gezinnen De Troy en Gies-De Rijck. De meisjes waren welkom bij de andere gezinnen. Zo werd Verona Müller gehuisvest bij de handschoenfabrikant Gustaaf De Vos-Schoup die zelf geen kinderen had.

Op de foto van het vorig nummer van *Mededelingen* staat ook de Hongaarse onderwijzeres die regelmatig haar landgenootjes samenriep om ze te onderrichten in de godsdienst en hun moedertaal die ze zeker niet mochten verleren. Of ze het "Okegems" rap aangeleerd hebben, valt te betwijfelen.

De Hongaarse kinderen waren ook tot de parochiediensten uitgenodigd. Zo vonden we in de lijst van plechtige communicanten van 1927 twee Hongaarse namen, namelijk Regina Repka en Erzebeth Coës. Samen met 16 meisjes en 10 jongens deden deze

twee Hongaarse meisjes hun Plechtige Communie te Okegem. Deze Hongaarse kinderen die te Okegem verbleven hadden, vertrokken in het voorjaar van 1927 met de trein terug naar hun land, uitgewuifd door hun pleegouders.
Verona Müller (geboren op 28 september 1913) bleef hier. Haar pleegouders De Vos-Schoup hadden een aanvraag ingediend om haar verblijf te verlengen. Dat werd ingewilligd. Verona werd "kind van den huize" en werd volledig ingeschakeld in het gezin. Ze liep zelfs nog een tijdje school bij de zusters in Okegem.
Ofschoon de maximum leeftijd bepaald was op 12 jaar kreeg Verona Müller de kans om naar België te komen. Ze had immers een ongelukkige kindertijd meegemaakt.
Verona was in Dumaharaszti geboren als dochter van Franciscus en Anna Eisenhoffer. Ze verloor haar moeder op 11 jaar en haar vader kon weinig tijd opbrengen voor zijn twee zonen en dochter. Hij was timmerman van beroep en had daarbij nog een klein landbouwbedrijf. Ze had haar vader pas goed leren kennen als ze vijf jaar oud was want hij had als militair de Eerste Wereldoorlog meegemaakt.
De naam Müller is geen Hongaarse naam, maar wel een Duitse. De voorouders van Verona waren inwoners van Baden-Wurtenberg en vestigden zich in de streek ten zuiden van Boedapest om er aan wijnbouw te doen.

We vinden Verona Müller ook terug op een klasfoto van de 2de graad (schooljaar 1927-1928) (zie *Herinneringen aan Okegem II*, blz. 37). Na de lagere schooltijd maakte ze zich verdienstelijk in het huishouden en hielp mee in het handschoenbedrijf van Gustaaf De Vos.

Op 27 juni 1936 trad Verona in het huwelijk met Philemon Clement Van Isterdael (° Okegem, 28 december 1908) en woonde nog een tijdje in bij haar stiefouders die in het huis nr. 2 van de Rattenberg (Leopoldstraat) gehuisvest waren. Getuigen bij haar huwelijk waren Jan Van Isterdael en Jules Servranckx (gehuwd met haar schoonzus Sylvie Van Isterdael). Of er iemand van haar Hongaarse familie aanwezig was weten we niet. Verona werd Belg door haar huwelijk en staat in de kiezerslijst van 1938 opgetekend als kiezeres.

In 1942 verhuisde het gezin Van Isterdael-Müller en zoontje Gustaaf Omer naar Zandbergen. In 1944 werd het gezin verrijkt met een dochter: Elizabeth Anna. De familie Van Isterdael-Müller bracht in 1961 voor de eerste maal een bezoek aan de familie in Hongarije.

Haar twee kinderen zijn gehuwd en Verona is een goede oma voor haar kleinkinderen. Haar man Clement overleed op 6 augustus 1992 en Verona mag zich, niettegenstaande haar gevorderde leeftijd (ze is momenteel 86 jaar), verheugen op een goede gezondheid. We wensen haar van harte nog vele jaren.

Een nieuwe schooldirecteur

PATRICK PRAET

De Gesubsidieerde Vrije Basisschool van Okegem krijgt vanaf het schooljaar 1999-2000 een nieuwe directeur. Luc De Smet gaat op 1 september op pensioen en geeft de fakkel door aan Wim Beeckman die al meer dan tien jaar in de school lesgeeft. De Heemkring maakt van deze gelegenheid gebruik om hen thuis op te zoeken. We vroegen hen onder andere naar hun visie op het onderwijs.

Luc De Smet

Het wordt wel even wennen. Jarenlang was directeur De Smet nauw verweven met het Okegemse dorpsleven. Bij allerhande activiteiten van de plaatselijke verenigingen was hij telkens een graag geziene aanwezige. Na 40 jaar in het onderwijs (waarvan 12 jaar als directeur) vond hij dat de tijd gekomen was om, zoals hij het zelf formuleert, zijn viool in de wilgen te hangen. Hij blikt met voldoening terug op zijn loopbaan, maar meent dat het ogenblik nu gekomen is om zich volop aan zijn (talrijke) hobby's te wijden.

Van de scouts naar het onderwijs

Luc De Smet werd in 1941 in Ninove geboren. Als lid van de plaatselijke scouts ontwikkelde hij een grote liefde voor de ploeggeest en de natuur. Hij kwam er in contact met ex-premier Jean-Luc Dehaene met wie hij samen opleidingen voor scoutsleider opzette. Zijn dagelijkse omgang met de jeugd dreven hem in de

richting van een onderwijsloopbaan. Na zijn studies in het Sint-Aloysiuscollege koos hij daarom voor de vrije normaalschool in Sint-Niklaas. Hij behaalde er vlot het diploma van onderwijzer en kon reeds aan de slag op 18-jarige leeftijd. Hij kreeg achtereenvolgens interim-opdrachten in Denderwindeke, Zottegem en Ninove. Uiteindelijk kwam hij terecht in het H.-Kruiscollege van Denderleeuw waar hij 24 jaar onderwijzer was.

Ploeggeest

Intussen was in de vrije school van Okegem het leerlingenaantal op een dramatische manier teruggelopen. Het meest onrustwekkend was de situatie in het lager onderwijs waar er nog 54 kinderen (verspreid over de eerste vier leerjaren) op de schoolbanken zaten. Op initiatief van Pastoor Van Havermaet werd de structuur van de school grondig gewijzigd. De banden met de basisschool van Meerbeke waarvan de school in Okegem afhankelijk was, werden verbroken en er werd gekozen om op eigen benen staan. Een zelfstandige school heeft uiteraard een directeur nodig. Luc De Smet stelde zich bewust kandidaat, vooral omdat het in Okegem om een kleine school ging. Een gelijktijdige vacature in een naburige grote school interesseerde hem toen niet.

Zijn uitdaging in Okegem was in feite dubbel. Het redden van de school én - onafscheidelijk hiermee verbonden - het oprichten van een derde graad (vijfde en een zesde leerjaar). De recente geschiedenis van de school is gekend. Er kwam een volwaardige derde graad en het leerlingenaantal steeg naar 180 à 200. En ... wat vooral belangrijk was: de school kreeg opnieuw een zeer goede naam. Vele jongeren deden het door de goede studiebegeleiding in het middelbaar en hoger onderwijs uitstekend. "*In Okegem zit er*

nogal wat verstand bijeen", aldus de oud-directeur. De toenemende populariteit is ongetwijfeld toe te schrijven aan zijn geroemde ploeggeest. Zijn boodschap bij zijn aanstelling was kort en krachtig: "*De school is een ploeg. Iedereen stampt naar dezelfde goal*".

Een onderwijsopdracht verandert niet

Op onze vraag wat er op die 30 à 40 jaar in het onderwijs veranderd is, verrast hij ons met het antwoord dat hij weinig grote kenteringen ziet: "*Ik heb van in het begin de kinderen proberen te boeien. Dit kon gebeuren door aanschouwelijk te werken, zelfactiviteit te stimuleren of een sterk verhaal te vertellen. Dit was vroeger zo en dit is nu nog*". In tegenstelling tot de recente inspectierichtlijnen klinkt zijn visie op een goed onderwijs tegelijk eenvoudig en verfrissend: "*kinderen graag zien, hen op een degelijke manier kennis en vaardigheden bijbrengen en een zekere tucht houden is de basisvereiste van elke goede leerkracht*".

Luc De Smet blijft voorstander van een onderwijs zonder franjes. Het perfect beheersen van de spellingregels en de basisprincipes van rekenen blijven de noodzakelijke voorwaarden om tot het middelbaar onderwijs door te stoten. Hij betreurt dan ook dat in de toekomst minder aandacht aan de spraakkunst zou moeten besteed worden.

Toch beseft hij dat overdracht van kennis niet het enige zaligmakend element in het onderwijs is. Het is ook belangrijk dat de kinderen graag naar school gaan. Daarom probeerde hij als onderwijzer telkens de positieve kanten van elke leerling te benadrukken. In zijn klas was elke leerling "kampioen" in iets; de ene was dit in rekenen, de andere in dictee, tekenen of de klas opkuisen. Nu was er toch eens één jongen die in niets uitblonk.

Toen er eens een levende kip naar de klas werd meegenomen die in de klas wist te ontsnappen, was het echter de weinig talentvolle jongen die het arme dier wist te grijpen. Luc De Smet riep hem prompt uit tot "kampioen kippen vangen" van de klas. De jongen was het hele schooljaar de koning te rijk met zijn eretitel...

Okegem

De school bepaalt de identiteit van een dorp en zonder school gaat veel in een dorp verloren. Bekijk alleen nog maar eens de grote groep ouders en grootouders die elke middag en namiddag op het dorpsplein hun kinderen staan op te wachten. Dit versterkt de banden tussen mensen. De directeur wou daarom bewust deel uitmaken van de dorpsgemeenschap. Men zag hem dan ook vaak op toneel- en diavoorstellingen, boekenbeurzen, eetfestijnen, ... Een directeur moet zich immers inburgeren in het dorp. In Okegem was dit naar zijn eigen zeggen telkens zeer dankbaar omdat er nog talrijke goed werkende verenigingen zijn die op een grote aanhang kunnen rekenen.

Pensioen

De Smets bekendmaking om op pensioen te gaan sloeg in de school in als een donderslag bij heldere hemel. Ook voor hem was het geen gemakkelijke beslissing want hij heeft altijd van zijn job gehouden. Hij beseft echter ook dat er andere dingen in het leven zijn. Nu de school op het goede spoor is gezet, kan hij met een gerust gemoed zijn taak overlaten aan Wim Beeckman in wie hij een dynamisch directeur ziet.

Luc De Smet is zeker niet bang om na zijn pensionering in een zwart gat te vallen. Voor de vuist weg somt hij zijn hobby's op

waarvoor hij graag cursussen zou volgen: geschiedenis, kunst, klassieke muziek, milieu, schilderen,... Als natuurgids wil hij vooral actief blijven in de Wielewaal en hij is ook van plan om zich opnieuw op het aquarelschilderen toe te leggen.
Een "man van de wereld" zoals Luc De Smet zal zich inderdaad niet vlug vervelen. Hij verdwijnt op die manier wellicht niet uit ons gezichtsveld...

Wim Beeckman

Het onderwijs: een droom

De nieuwe directeur van de Okegemse dorpsschool werd op 13 mei 1965 in Wetteren geboren. Hij kwam echter al zeer jong in het Ninoofse terecht. Na studies in het Sint-Aloysiuscollege koos hij resoluut voor een onderwijsloopbaan. Hij studeerde aan de normaalschool Glorieux in Oostakker en behaalde er in 1985 het diploma van onderwijzer. Beeckmans keuze voor het onderwijs hoeft geen verwondering te wekken want in de jeugdbeweging had hij de smaak en de nodige ervaring opgedaan om met kinderen om te gaan. Zo was hij gedurende acht jaar leider (waaronder vier jaar hoofdleider) in de KSA Sint-Baafsbond van Ninove.

Na enkele tijdelijke opdrachten van het Sint-Aloysiuscollege in Ninove en Denderhoutem en in de vrije basisschool van Meerbeke kwam Beeckman tijdens het schooljaar 1988-1989 in de basisschool van Okegem terecht. Hij werd er aangeworven in het toen pas opgerichte vijfde leerjaar. Het daaropvolgende schooljaar gaf hij les aan dezelfde groep leerlingen die nu in het nieuwe zesde

leerjaar zaten. Sindsdien was hij onafgebroken de onderwijzer van het laatste leerjaar in de school. De meeste jaren kreeg hij voor enkele uren ook de leerlingen van het vijfde leerjaar in hetzelfde klaslokaal.

Als meest positieve ervaring als leerkracht onthoudt Wim Beeckman vooral "*het naar buiten komen met de klas*". Hij bedoelt hiermee de talrijke openluchtklassen die de voorbije jaren door de school werden georganiseerd. En het moet gezegd: de jonge directeur heeft op dit vlak zeker zijn sporen verdiend. Vooral de tweejaarlijkse vijfstedentocht is uniek in haar soort. De leerlingen rijden gedurende één week met de fiets tussen vijf steden uit Zuid-Oost-Vlaanderen. De tocht is een combinatie van cultuur, geschiedenis, natuur, sport,... Daarnaast kon hij zijn organisatorische talenten ook botvieren in het opzetten van onder andere bosweekends en zeeklassen.

Op de vraag naar de motivatie om de functie van directeur aan te nemen, antwoordt hij:

"Ik zat hier zeker niet op te wachten, maar toch had ik de ambitie om, als de mogelijkheid zich voordeed, toch die kans te grijpen. Als hoofdleider van de K.S.A. had ik al enige ervaring om met jongeren om te gaan. In die functie moest er natuurlijk ook nogal wat georganiseerd worden. Dit aspect heeft me altijd wel gelegen en ik wil dit nu ook toepassen als directeur van een school".

Een school met toekomst

Wim Beeckman is optimistisch over de toekomst van de Okegemse dorpsschool. Het leerlingenaantal van de basisschool van Okegem schommelt de laatste jaren steeds rond 180 leerlingen. Dit is een succes voor een deelgemeente als Okegem, vooral als men rekening

houdt met de afnemende interesse waarmee de school tijdens de jaren tachtig af te rekenen had. Deze neerwaartse trend werd vanaf 1988-1990 omgebogen door de introductie van een derde graad. Zonder het dynamisme van de vroegere directeur én alle leerkrachten was dit volgens de jonge directeur echter evenmin mogelijk geweest. De school is volgens hem dan ook volstrekt leefbaar en hoeft geen concurrentie te vrezen van de grote scholen. In Okegem en de randgemeenten heeft zij immers een degelijke reputatie opgebouwd door haar goede studiebegeleiding en interessante studie-uitstappen. Mondelinge reclame doet dan de rest.

Een uitdaging

Wim Beeckman is zich goed bewust van de veelzijdigheid van zijn nieuwe taak. Een directeur moet immers niet alleen een vlot organisator van activiteiten binnen en buiten de schooluren zijn, maar ook een coach en een wegwijzer voor leerkrachten en leerlingen. Aangezien het ambt volgens hem een voorbeeldfunctie impliceert is het nodig om aan alle medewerkers voldoende vertrouwen te schenken. Verder vervult hij ook een soort P.R.-functie tegenover de buitenwereld. Op de vraag welke accenten hij als nieuwe directeur op korte termijn wil leggen, antwoordt hij resoluut: "*de aandacht gaat naar de concrete uitwerking van eindtermen, de contacten met leerlingen en ouders moeten geoptimaliseerd worden en er moet op termijn gedacht worden aan de verbetering van de schoolinfrastructuur*".

Hij beseft dat er in zijn nieuwe functie minder plaats zal zijn voor de omgang met jongeren en dat vindt hij jammer. Toch wil hij voeling met de leerlingen behouden. Als directeur wil hij zich dan ook zo

veel mogelijk tonen aan de leerlingen. In de nabije toekomst is de kans overigens reëel dat hij deeltijds blijft lesgeven. Vorig jaar waren er net geen 180 leerlingen in de school, hetgeen een voorwaarde is om een directeur helemaal vrij te stellen van een klasopdracht.

Het kind staat centraal

De nieuwe directeur staat volledig achter de filosofie van de nieuwe eindtermen van het lager onderwijs. Deze stellen dat niet meer het kennen van de leerstof centraal staat, maar wel het aanleren van vaardigheden, oplossingsstrategieën en denkmethoden die de jongeren moeten toelaten om zelfstandig problemen te leren oplossen. Dit betekent dat het docerende onderwijs, dat volgens hem al te lang het kind heeft geteisterd, plaats moet ruimen voor een grotere inbreng via groepswerk en andere praktische oefeningen. Ook is de tijd voorbij dat de school een soort afvallingswedstrijd was waar de zwakkere onverbiddelijk uit de boot viel. Voortaan staat het belang van elk individu centraal en wordt er rekening houden met zijn of haar uitgebreide of beperkte talenten. Dit betekent dat in een klas meer zal gedifferentieerd worden naar de eigen mogelijkheden van de jongere. De leerkracht wordt op die manier een begeleider van meerdere groepjes van leerlingen die elk op hun eigen tempo zichzelf bepaalde kennis en vaardigheden aanleren. Zo komt er voor de leerkracht meer tijd vrij om de leerlingen die het echt moeilijk hebben persoonlijk bij te sturen.

Volgens Wim Beeckman moet het positieve in een kind moet gewaardeerd en benadrukt worden. Hij vindt dat bijvoorbeeld bij een opsteloefening niet zozeer moet op zoek gegaan worden naar de taalfouten, maar vooral de inhoud moet beoordeeld worden (was

het opstel spannend, origineel,...?). Hij betwijfelt de stelling dat jongeren door deze nieuwe opvattingen tijdens het middelbaar onderwijs meer spellingsfouten zouden maken: "*Het basis-onderwijs is slechts initiërend. Een leerling uit het lager onderwijs begint zo minder gespannen aan een opstel en behoudt een positieve houding tegenover schrijven hetgeen in de vroegere didactische methode niet altijd het geval was*".

Een kind is in elk geval meer dan een vat waar kennis moet ingestort worden. Een goede leerling die aanklopt aan de poorten van de middelbare school is ook iemand die een aantal waarden heeft meegekregen: motivatie, bereidwilligheid, eerlijkheid en spontaneïteit,...

Succesvolle Okegemnaars aan de universiteit

PATRICK PRAET

Het is wellicht bij weinigen bekend dat Okegemnaars aan universiteiten als docent en onderzoeker actief zijn. In deze bijdrage maakt u kennis met twee personen die zich in hun vakgebied verdienstelijk hebben gemaakt. Het gaat om Georges Van der Perre die een academische carrière van meer dan 30 jaar achter de rug heeft en om Lutgarde Buydens die in Nederland tot hoogleraar is benoemd.

Georges Van der Perre

Van der Perre werd geboren in Ninove op 10 januari 1942. Hij volgde kleuteronderwijs en de eerste jaren van het lager onderwijs in de "zusterschool" van Okegem. Tijdens het derde en vierde studiejaar kwam hij terecht in de plaatselijke gemeenteschool. Alhoewel hij op alle vlakken een briljante leerling was, vielen vooral zijn literaire talenten op. Dit bleek uit zijn aanleg voor Nederlands en opstel. Op die manier werd hij al gauw de lieveling - Van der Perre noemt dit zelf het "kakske" - van meester Ernest van de gemeenteschool. Zijn schrijfvaardigheid leverde hem in 1954 zelfs de eerste prijs van het gewest Geraardsbergen-Ninove op.
Aangezien in de gemeenteschool geen vijfde en zesde studiejaar bestond, moest Van der Perre hiervoor uitwijken naar het Sint-Aloysiuscollege in Ninove. Zoals het toen van een goede leerling werd verwacht, koos hij voor de Grieks-Latijnse. Hij voltooide deze studierichting in het Sint-Catharinacollege van Geraardsbergen

waar in tegenstelling tot Ninove de volledige cyclus van het middelbaar onderwijs kon gevolgd worden.
Van der Perre heeft goede herinneringen aan zijn jeugd. Over zijn kinderjaren in Okegem zegt hij het volgende: "*Ik heb in Okegem een zalige jeugd beleefd en had het voorrecht op te groeien in een heerlijk gezin. Mijn jeugd speelt zich af tussen een stapel "leesboeken" (vader Manus noemde me "Van der Boeken"), Okegem (vooral de buurt van de Kattestraat, het bos en "den Triep") en de K.S.A. van Ninove. In de Kattestraat hadden wij een "club" ("De Vrolijke Bengels") die tussen 1952 en 1954 vooral in het bos en "den Triep" opereerde, én een kaatsclubje die meestal verloor van Rattenberg, Plesj en Eversem*". Van der Perre was lange tijd actief in de K.S.A. van Ninove. Hij was er leider van 1958 tot 1963 en van 1965 tot 1967 gouwleider van K.S.A.-Oost-Vlaanderen.
Georges Van der Perre trok naar Leuven om aan de universiteit de ingenieurstudies aan te vatten. Hij behaalde er het diploma van burgerlijk metaalkundig ingenieur. Van 1967 tot 1971 was hij assistent aan het departement metaalkunde. Van 1971 tot 1976 werkte hij als ingenieur op het onderzoekscentrum van NV Bekaert in Zwevegem. In 1975 promoveerde hij aan de K.U.Leuven tot doctor in de toegepaste wetenschappen.
Hij werd er in 1976 benoemd tot docent analytische mechanica aan de faculteit Toegepaste Wetenschappen en vervolgens hoogleraar en gewoon hoogleraar. Sinds 1987 is hij diensthoofd van de groep Biomechanica en Grafisch ontwerpen. Hij doceert theoretische mechanica en biomechanica en leidt het wetenschappelijk onderzoek voor het vakgebied biomechanica. Omwille van zijn onderzoek en publicaties hieromtrent kreeg hij in 1996 de internationale

onderscheiding van *Fellow of Biomaterials Science and Engineering*. Vorig jaar werd hij zelfs verkozen tot president van de *European Society for Biomechanics*.
Gaandeweg ging de belangstelling van Van der Perre ook naar het educatieve aspect van het hoger onderwijs, eerst nog binnen het domein van de ingenieursvorming, later naar algemene onderwijsinnovaties (vooral de introductie van informatie- en communicatietechnologie in het onderwijs, het afstandsonderwijs en de permanente vorming). Hiervoor kreeg hij grote internationale waardering via onderscheidingen én het lidmaatschap van verscheidene Europese organisaties rond voortgezet onderwijs. Sinds 1995 is hij voorzitter van L.I.N.O.V. (Leuvens Instituut voor Nieuwe Onderwijsvormen) van de K.U.Leuven.
Hij publiceerde talrijke artikels en gaf meerdere voordrachten rond nieuwe onderwijsvormen in het hoger onderwijs.

Lutgarde Buydens

Deze vrouwelijke hoogleraar werd op 25 oktober 1955 in Leuven geboren, maar zij bracht haar jeugd in Okegem door. Zij volgde het lager onderwijs in de plaatselijke vrije basisschool (1ste en 2de leerjaar) en het Instituut H.H. Harten te Ninove (3de tot 6de leerjaar). In dezelfde school koos ze voor de richting Latijn-Grieks (1ste tot 3de jaar). Haar belangstelling voor de postieve wetenschappen deden haar uitwijken naar Latijn-wetenschappen in het Sint-Aloysiuscollege (4de tot 6de jaar).
Lutgarde Buydens ging vervolgens farmacie studeren aan de Vrije Universiteit Brussel. In 1978 behaalde zij er haar diploma. Haar

goede resultaten maakten de baan vrij voor een academische carrière. Zij verrichtte onderzoek aan de Medische en Farmaceutische Faculteit van de V.U.B. en aan de Universiteit van Illinois (V.S.A.). . Zij doctoreerde vervolgens op het proefschrift *Structure-activiteitsrelaties: bijdrage van de gaschromatografie en studie der neuroleptica* waarvoor zij de grootste onderscheiding ontving (1986).

Het specifieke onderzoeksdomein van Buydens kan worden samengevat onder de noemer "chemometrie". Dit is de toepassing van wiskundige technieken om zoveel mogelijk informatie en kennis uit chemische gegevens te halen.

Na haar doctoraat werkte zij als wetenschappelijk medewerker aan de V.U.B. en de universiteit van Chicago (V.S.A.). In 1989 kwam ze uiteindelijk aan de Katholieke Universiteit van Nijmegen (K.U.N.) terecht. Ze werd er hoofddocent in de afdeling analytische chemie van de faculteit der natuurwetenschappen.

Omwille van haar wetenschappelijke verdiensten werd haar in de V.S.A. in 1992 de "Elsevier prijs voor chemometrie" toegekend. Dit werd ook op professioneel vlak beloond. In 1995 werd ze benoemd als hoogleraar op de leerstoel analytische chemie aan de K.U.N. Zij heeft de leiding over 15 medewerkers waaronder een tiental die hun doctoraat voorbereiden. Haar onderzoeksprojecten gebeuren in Europees samenwerkingsverband. Zo zijn er samenwerkingen met universiteiten in België, Frankrijk, Engeland, Duitsland, Oostenrijk, Italië en Engeland. We vermelden hier enkel de projecten *RENEGADE (Research Network for Genetic Algorithm Development)* en SIRIUS *(Sensors and artificial Intelligence and Identification of used Plastics).*

Lutgarde Buydens werd dit jaar aangesteld als onderwijsdirecteur

en vice-decaan van de faculteit scheikunde van de K.U.Nijmegen. Haar bibliografie is indrukwekkend: 3 wetenschappelijke boeken en zowat 200 wetenschappelijke publicaties.
Lutgarde Buydens heeft de verdienste dat zij als Belgische én als één van de weinige vrouwen een academische carrière in Nederland heeft uitgebouwd.

Een verblijf van 10 jaar in Nederland (met uitzondering van de meeste weekends in België) deed haar gedeeltelijk aanpassen aan de Nederlandse mentaliteit en levenswijze. Niettemin behield ze de nodige nuchterheid om het leven in Nederland met een zekere afstand te bekijken. Het resultaat zijn volgende indrukken over haar verblijf in Nijmegen:

Het is nu ongeveer tien jaar dat ik in Nijmegen (Nederland) woon en werk aan de Katholieke Universiteit van Nijmegen (K.U.N.),eerst als hoofddocent en nadien als hoogleraar. In de week woon ik in Nijmegen en bijna ieder weekend kom ik getrouw terug naar Okegem, mijn geliefde bakermat. Het antwoord op de simpele vraag waar ik woon is voor mij dan ook niet zo gemakkelijk te beantwoorden. Echter, op deze manier kan ik eigenlijk ten volle profiteren van zowel de Nederlandse als de Belgische cultuur en dat bevalt me perfect.
Toen ik ongeveer tien jaar geleden kersvers in Nederland aankwam, had ik mij helemaal niet aan mogelijke cultuurverschillen verwacht. We spreken toch dezelfde taal, de rest zal wel detail zijn en bovendien zijn we als Belg per definitie al gewend om multicultureel samen te leven met Wallonië. Dat is allemaal zeer zeker gedeeltelijk waar. Toch zijn er een aantal verschillen die op

het eerste gezicht niet zo opvallend maar toch redelijk ingrijpend zijn. De beste samenvatting voor deze verschillen is:
In België ben je duidelijk nog wat in het zuiden; in Nederland ben je overduidelijk in het noorden. Het is het hele verschil van onze Bourgondische cultuur en de Nederlandse, strengere calvinistische aard. Hoewel het stukje Nederland waar ik woon (tussen de grote rivieren, de Maas en de Waal) hoofdzakelijk katholiek is, is ook hier dit verschil merkbaar.
In het dagelijkse leven is dat vooral merkbaar aan hun behoefte om alles grondig te organiseren. Alles, letterlijk alles is geregeld. Iedere gemiddelde Nederlander is dan ook minstens lid van een paar verenigingen, beroepsverenigingen, liefdadigheidsverenigingen tot woonverenigingen. Terwijl wij Belgen klagen dat we teveel regels hebben, lijkt het mij soms dat er in Nederland iedere dag regels bijkomen of ik ontdek weer een regel waarvan ik het bestaan absoluut niet vermoed had. Een voorbeeld: als je in Nederland een gemiddeld huis zou willen bouwen, dan ligt ongeveer alles op voorhand vast: de plaats van de voordeur, de kleur ervan, de hoogte en de grootte van de ramen, de hoogte en het type van het dak, enz. Als je een andere voordeur wil plaatsen of zelfs de kleur ervan wil veranderen is dat aan strenge regels onderworpen. Een direct resultaat van deze regelcultuur is dat alles er wel erg netjes uitziet, maar toch ook wel een beetje saai uniform.
Een ander duidelijk kenmerk van de Nederlandse cultuur is hun handelsgeest. Ze zijn immers geboren handelaars, en dat zijn ze in hart en nieren. Van zodra kinderen getallen kunnen lezen, leren ze om prijzen van speelgoed te vergelijken. Hieraan hebben ze ook hun beruchte faam te danken dat ze gierig zijn. Deze handelsgeest heeft hen trouwens geen windeieren opgeleverd. Het aantal

multinationals (Philips, Unilever, Akzo-Organon, Shell,...) is indrukwekkend voor een klein land als Nederland.
Ook op het werk zijn toch een aantal verschillen met België op te merken. Ook hier is alles zeer goed geregeld. Iedereen probeert zich aan gemaakte afspraken te houden. Je kan er meestal van op aan dat een ja wel degelijk een ja is, een neen ook een neen is. Compromissen maken en "schipperen" zoals wij dat noemen ligt veel minder in hun aard dan in de onze. Deze mentaliteit lijkt in het begin harder, maar eens dat je er aan gewend bent is het eigenlijk gemakkelijker werken.
Een vreemd en opmerkelijk verschil is het feit dat er veel minder vrouwen werken dan in België. Dit is zeker merkbaar in de hogere functies op het werk. Ikzelf ben bijvoorbeeld de enige vrouwelijke hoogleraar in de scheikunde aan de K.U.N. en in heel Nederland zijn er drie vrouwelijke hoogleraren scheikunde tegenover 300 mannelijke collega's! In totaal zijn er in onze faculteit 5 vrouwelijke wetenschappelijke medewerkers op een staf van 200! Dit is geen uitzondering, ook in alle bedrijven zijn vrouwen in hogere functies uiterst zeldzaam. In België zijn we op dit gebied heel duidelijk voorop!
En verder zijn er dan nog de kleine verschillen in gewoontes die je vaak pas ontdekt als je er tegen zondigt. Zo heb ik in het begin wel eens de fout gemaakt om mensen op koffie en taart uit te nodigen rond 3 uur in de namiddag. Dat is helemaal verkeerd. Koffie en taart en de bijhorende "koffieklets" hoor je in Nederland om 10 uur 's ochtends te doen. Dat is een gewoonte waar ik nog steeds niet gewend aan ben. Om 10 uur 's ochtends heb ik nog steeds echt geen zin in taart!
En verder vind ik het heel leuk en spannend om op deze manier echt

van twee culturen te kunnen genieten. Ik zou ook voor geen geld ter wereld onze eigen Belgische cultuur willen missen (dat zal dan wel weer te maken hebben met mijn eigen, toch meer Bourgondische aard) (Lutgarde Buydens).

Dorpskroniek

JOZEF VAN DER SPEETEN

Kunstdiefstal in onze parochiekerk

Op 15 juli laatstleden stelde pastoor Callebaut tot zijn grote verbazing en ontsteltenis vast dat het kindje Jezus dat op de arm van het Mariabeeld rustte verdwenen was. Stoutmoedige dieven moeten dit beeldje enkele dagen voordien van het moederbeeld afgerukt hebben en er onopgemerkt de kerk mee ontvlucht zijn.
Dit Mariabeeld, het oudste beeld van het kerkbezit, staat er nu verweesd bij. Het kreeg pas enkele maanden geleden (oktober 1998) een definitieve plaats in het kerkgebouw en dit op verzoek van de pastoor en de kerkfabriek. Voordien werd dit beeld alleen uitgestald tijdens de meimaand en kreeg het een plaatsje vòòr het O.-L.-Vrouwaltaar (links in de kerk). Het werd ook nog eenmaal per jaar uit de zolderkast gehaald ter gelegenheid van de openluchtmis op 15 augustus (hoogfeest van O.-L.-Vrouw-Hemelvaart). Verder stond het opgeborgen in een zolderkast boven

de sacristie waar niemand kon genieten van de schoonheid van dit beeld en de pracht van de troonhemel waaronder het opgesteld stond.

Reeds geruime tijd had de pastoor de wens uitgedrukt dit Mariabeeld een vaste plaats te geven zodat elke bezoeker het zou kunnen bewonderen en er eventjes zou kunnen bij stilstaan om te bidden en een kaarsje aan te steken. Hij was ook voorstander dat onze kerk tijdens de dag openbleef (dit op vraag van de bisschop) zodat de parochianen en andere gelovigen de kans kregen even in het kerkgebouw te verpozen om er een gebedje te prevelen. Hij was zich wel bewust dat er zou kunnen gestolen worden en liet daarom in het koor een alarmsysteem installeren.

In de loop van 1998 drukte de pastoor zijn verlangen nogmaals uit in de vergaderingen van kerkfabriek en parochieploeg en werd er naar een goede oplossing gezocht. De kerkfabriek ging zelfs een kijkje nemen in de decanale kerk van Geraardsbergen waar een dergelijk beeld ook een plaats in de kerk gekregen had.

In het parochieblad *Kerk en Leven* van 9 september 1998 schrijft de pastoor met veel enthousiasme volgende zinnen: *Onze processie - Lievevrouw met haar zilveren hemel komt weer in de kerk. De zilveren hemel is een tiental jaren geleden geheel gerestaureerd. De constructie is zeer broos zodat het niet verantwoord is het telkens in en uit elkaar te halen. Omdat het geheel zo mooi en monumentaal is willen wij het uit de zolderkast halen en een eervolle plaats geven in de kerk. Wij moeten nog een dergelijke bescherming vinden om over het beeld te plaatsen. Het interieur zal er heel wel bij varen zodat onze kerk nog mooier wordt.*

Intussen was Piet Vernaillen bereid gevonden de stoel of het onderstel waarop het beeld en de hemel zouden rusten een

opknapbeurt te geven. Dit onderstel stond op de zolder van de sacristie waar het sinds geruime tijd niet meer was vandaan gehaald. Het bestond uit losse stukken die als een puzzel in elkaar pasten. Piet nam deze stoel eens goed onder handen en keek alle delen grondig na. Hij werkte hieraan van half september tot half oktober 1998 en maakte hiervan een werkverslag op. Hieruit lichten we enkele bijzonderheden:

Op een vierkant voorstuk (100 x 100 x 20 cm.) zijn 4 kolommen geplaatst van 81 cm. hoogte. Deze kolommen hebben een balkvormig onderdeel waarop een gedraaid deel staat van 30 cm. hoogte en dat versierd is met bloemmotieven. Deze kolommen schragen een vierkantig kroonstuk (95 x 95 x 30 cm.) waarop een vierkantig draagvlak (120 x 120 cm.) rust. De gedraaide delen van de kolommen zijn van olm, de andere delen zijn van pitchpine.

In de loop van de jaren werd het hout minstens viermaal geverfd. De laatste laag (licht blauw) werd tijdens het pastoraat van pastoor Houtman aangebracht. De planken van het voetstuk, het kroonstuk en draagvlak waren gekrompen zodat er spleten ontstaan waren.

Piet had heel wat werk met het afbijten van de oude verflagen, vooral de vier kolommen met het vele houtsnijwerk vroegen zijn bijzondere aandacht. Daarna werden alle delen glad geschuurd, wat losgekomen was werd terug gelijmd, en de plaatsen waar houtwormen gehuisd hadden werden opgevuld. Het moeilijkste werk was het zoeken naar een kleur die bij de lambrisering van de kerk paste.

Na al deze bewerkingen werd de stoel in de kerk gemonteerd. Hierbij werd Piet geholpen door Gaston Ruysseveldt. Nu kon het aangeklede beeld op het draagvlak geschroefd worden evenals de troonhemel. Het ganse stel kreeg een vaste plaats langs de

noordzijde van de kerk waar het op een waardige wijze de linkerbeuk siert vanaf de tweede helft van oktober 1998.
In het parochieblad *Kerk en Leven* van 28 oktober 1998 drukt de pastoor zijn grote voldoening uit: *De mooie sieraden van het Lievevrouwbeeld zijn mooi opgekuist en gerestaureerd. Nu nog een stolp gevonden die over het beeld kan geplaatst worden tegen het stelen. Maar dat valt duur uit. De stoel waarop het beeld staat is heel goed opgekuist en ontverfd zodat hij goed past bij de mooie lambrisering.*
Het is spijtig dat de pastoor het zekere voor het onzekere niet genomen heeft en een stolp heeft laten plaatsen over het beeld. Maar hij was te goeder trouw en dacht waarschijnlijk dat de drukke verkeersweg waaraan onze kerk staat, de dieven zou afschrikken. Bij nader toezicht viel het ons op dat het heel moeilijk zou geweest zijn een passende bescherming te vinden voor het beeld gezien de moeilijke vorm van de troonhemel.

Over het beeld van Onze Lieve Vrouw van de Rozenkrans is reeds geschreven in *Mededelingen*, jaargang 10, 1985, nr. 2, blz. 64-65 en het is in de *Inventaris van het kerkbezit* onder nr. 48 opgenomen. De expositietroon van het beeld (zilver) wordt in hetzelfde nummer van *Mededelingen* vermeld op blz. 84 onder het nr. 127.

Herinrichtingswerken aan de Kattestraat

De problemen die zich reeds geruime tijd in de Kattestraat manifesteerden, hebben geleid tot een herinrichtingsplan dat volgende doelstellingen heeft:
- de snelheid van het verkeer afremmen door het inplanten van

parkeerstroken waardoor er hier en daar wegvernauwingen gecreëerd worden maar waarbij het doorgaand verkeer in beide richtingen mogelijk blijft;
- het aanleggen van veilige, verhoogde en voldoende brede voetpaden ten behoeve van de voetgangers;
- het creëren van zoveel mogelijk parkeerplaatsen.

Het stadsbestuur gaf opdracht aan de aannemer Pevenage & Zonen van Zottegem de werken aan te vatten op 11 april 1999. De uitvoeringstermijn is volgens het lastenboek vastgesteld op 100 werkdagen. De Vlaamse Maatschappij voor Watervoorziening voert eerst overkoppelingswerken aan haar leidingen uit die ca. 1 maand duren. Daarna starten de wegenwerken waarvan het einde tegen eind september voorzien is. Tijdens de werken word het verkeer omgeleid langs de Leopoldstraat of de Hazeleerstraat. De kostprijs van deze werken bedraagt 18.848.533 fr.[5] .

We laten u verder kennismaken met een artikel van Paul Gies in *Weerklank:*

De Kattestraat is al langer een doorn in het oog van zowel bewoners als "passanten". De ingrepen van enkele jaren geleden verminderden wel de snelheid van het doorgaand verkeer, maar niet - of toch zeer minimaal - de intensiteit. Maar eigenlijk zijn er weinig alternatieven om vooral het zware vrachtverkeer te bannen uit de smalle woonstraat die de Kattestraat toch is. Daarom sleutelde het Ninoofse stadsbestuur aan een regeling die zowel bewoners, voetgangers, fietsers als automobilisten tevreden moet stellen. Het ingrijpende plan met een grondige heraanleg van de Kattestraat werd in de maand april aan de bewoners voorgelegd. Die zijn vooral blij met de voorgenomen aanleg van parkeergelegenheden

5 *Ninove Info*, 23, 1999, nr. 4-5.

voor 48 wagens en een voetpad dat over de hele lengte van de straat één meter breed zal zijn. En dat is in de huidige situatie wel even anders. Blijvend probleem vormt het intensieve vrachtverkeer dat door de straat dendert. Het is niet nieuw dat omwonenden klagen over trillende meubelen en langzaam scheurende gevels telkens een mastodont voorbijscheurt. Door de kunstmatige versmalling van de rijweg op regelmatige plaatsen zal het na de werken gewoon niet meer mogelijk zijn dat twee vrachtwagens elkaar kruisen. Een twintig- of meertonner zal dan noodgedwongen een andere verbindingsweg naar en van de steenweg Ninove-Aalst, naar de expressweg of naar de Ninoofsesteenweg moeten zoeken.
Maar het zwaar doorgaand verkeer helemaal bannen uit de Kattestraat is onmogelijk. Niet alleen omwille van de doorgangs- en verbindingsfunctie, maar vooral omdat de Kattestraat officieel de status "geniet" van weg voor intergemeentelijk zwaar verkeer. Dat is dan de keerzijde van het plaatje om langs een straat te wonen in de nabijheid van een provinciestad met centrumfunctie voor de regio[6]

We hebben ons voorgenomen een artikel over de geschiedenis van de Kattestraat (voorheen Ninovestraat) te publiceren in het volgend nummer van *Mededelingen*.

6 *Weerklank*, 2, nr. 5, 26 mei 1999.

INHOUD

Het *Hongaarsch Kinderwerk*: Hongaarse kinderen te gast te Okegem (1926-1927) 33
Jozef Van der Speeten

Een nieuwe schooldirecteur 43
Patrick Praet

Succesvolle Okegemnaars aan de universiteit 52
Patrick Praet

Dorpskroniek 59
Jozef Van der Speeten